

LA HIPOTECA DE LES ESTACIONS D'ESQUÍ

Tot just fa un any, el responsable de l'estació d'esquí de Boí-Taüll deia «si l'actual situació de la nostra estació fos inamovible tindriem molt poques garanties de futur». És a dir, les estacions d'esquí necessàriament han de continuar colonitzant nous terrenys perquè si no estan condemnades al seu tancament!

Els promotors ignoren intencionadament el factor climàtic que fa que cada vegada tinguem hiverns amb menys nivositat i que la primavera s'avanci escurçant sovint els períodes esquiabls. Això no importa perquè el que realment importa és créixer urbanísticament; es tracta de fer força apartaments perquè això genera molts diners per a les empreses constructores. És el cas de la futura estació de la «Vall Fosca - Interllacs» que ocuparà un notable espai de la muntanya de Fil·là (Pallars Jussà), i que ja ha disparat l'afany constructiu a la Vall Fosca. Els promotors de l'esquí ja somien a connectar Boí-Taüll amb aquesta futura estació. No importa si manca la neu, diran que en faran d'artificial, i que això permetrà «donar vida» als pobles de l'entorn.

I aquest és precisament el punt clau del debat. Donar vida és ocupar terreny muntanyenc amb apar-

taments que només estaran ocupats 15 dies l'any?, se'n beneficiaran realment els pobladors de la regió o només els qui vendran els seus terrenys a les immobiliàries?. Pretendre fer-nos creure que la mobilització d'esquiadors porta negoci a tots els pobles de l'entorn és una fal·làcia perquè les mateixes estacions d'esquí ja tenen cura d'oferir «in situ» els màxims serveis possibles sense que calgui desplaçar-se als pobles veïns. Cert que oferiran treball a algú de la contrada per fer de monitor a l'hivern, però l'any té molts mesos i la resta de mesos el que hi haurà serà unes instal·lacions desertes, farcides de ferros i cables de ben poc interès paisatgístic, i cap feina per als joves.

Cal més imaginació per afavorir la vida dels pobles muntanyencs sense hipotecar les seves muntanyes amb més estacions d'esquí que acaben essent deficitàries (Espot) i que algunes vegades han de tancar (Llessui) i que, en més d'una ocasió, ha costat diners públics tot i tractant-se d'un negoci privat i d'un esport que, cal tenir-ho en compte, no és practicat per bona part dels nostres ciutadans i no és pas un esport assequible a totes les butxaques.

Calen menys àrees esquiabls i més oferta turística basada a promocionar els valors paisatgístics sense haver de malmetre'ls.